

me ipsum, ut ubi sum ego, & vos sitis. Neminem futurum puto, qui non agnoscat, mansiones Apostolis parandas fuisse in Cœlo, atque in sede omnium felicitatum, quum illas discrete Salvator statuat in domo Patris mei. At equando in eas Mansiones Apostolis futurus est locus? Si Burnetus auscultandus, neque post annos 1700. paratus eis fuit locus, neque illum quisquam obtinuit; & inde erunt exclusi Iusti omnes fortassis adhuc per aliquot alia annorum Millia, scilicet donec Mundo finis adveniat. Nonne hac ratione ridendæ incredulis exhibentur divinæ Scripturæ? Quippe aut impotentiam in parando, aut promissi oblivionem, aut illudendi voluntatem Christo Domino incaute tribuit Burnetus. Verba Salvatoris, eorumque contextus hunc unum sensum præbent cuicumque videre volenti: *Verum quidem est, me discessurum a vobis: quod permolestum vobis agnosco. Verum in Cœlo non mihi tantum, sed & vobis excipiendus est locus. Id non semel dixi vobis. Bene ergo vobis erit, si abiero, ac præcessero tamquam præcursor, hospitium vobis in eadem beata domo paraturus. Nam hoc facto, quum ex Mundo eritis & vos abituri; rursus ad vos veniam, & vos mecum accipiam, in Regnum Patris mei vos introducturus, ut semper ubi sum ego, & vos sitis, coheredes & participes meæ felicitatis. Quare non mœrori, sed gaudis discessus meus futurus est vobis.* Animadvertite illud Venio pro Veniam, quod celeritatem reditus sonat. Secundum Burneti somnia dicturus fuisset Jesus: *Vado parare vobis locum extra domum Patris mei, ubi per aliquot annorum millia dormietis, sive requiescetis.* Sed ab hujusmodi imaginatione manifeste absunt Salvatoris verba: *In domo Patris mei, ait in Regno Cœlesti, ubi ero & ego, vado parare vobis locum.* In præced. quoque cap. XIII. 36. interroganti Petro: *Domine, quo vadis? Respondit Jesus: Quo ego vado, non potes me Modo sequi. Sequeris autem Postea.* Propterea Chrystost. Hom. XI. in cap. VI. ad Hebr. *Præcursor, ait, pro nobis introiit Christus. Præcursor autem est aliquorum Præcursor, sicut Johannes Christi.* Et non dixit solum introiit sed ubi Præcursor pro nobis introiit ut pote quod nos quoque debeamus eo pervenire. Non est enim multum interstitium inter Præcursorem, & eos, qui sequuntur; nam aliqui non esset Præcursor. Neque, ut rursus repetam, excogitandum est, quoties in sacris Litteris Christi venire, & Christi adventus auditar, singula ea loca unum significare novissimum diem, quo Deus judicaturus est Orbem in equitate. Præter magnificum, omnibusque visibilem illius Adventum in fine Mundi, jam didicimus esse alios Salvatoris Adventus, sed occultos & peculiare. Unus inter alios statuendus, quam Iusti ex Mundo abituri sunt, ut eos Christus suscipiat, atque in Regnum claritatis suæ introducat. Miror, si sit, qui hæc in dubium vertat, quando satis aperte de aliis Adventibus Christus ipse nos monuit. Utique ait Joh. XIV. 23. *Si quis diligit me, sermonem meum servabit: & Pater meus diliget eum, et ad eum Venimus, et mansionem apud eum faciemus.* Ad hæc Jesus ipse ad suscipiendam Stephani morientis spiritum, se visibilem præbuit. Tam Luc. XII. 36. inquit: *Vos similes hominibus*